

PAULA ROMANESCU

ADU-MI AMINTE
SĂ TE UIT!

Versuri

eLiteratura

Cuvânt înainte

Nu știu cum se face dar de fiecare dată când zâmbetul ne-ncearcă, și lacrima-i pe-aproape.

Nu știu cum se face dar de fiecare dată când lumina ne-mbie, și umbrele cresc multiplicându-și chiar alcătuire și culoare așa cum apa ia forma vasului ce-o ține.

Inima omenească este vasul în care se adună lumini și umbre întregindu-se într-un surâs, topindu-se într-o lacrimă. Dar mai intervine și rațiunea care încearcă să dea straniului amestec înveliș de cuvinte deși, e lucru cunoscut, le cœur a des raisons que la raison ne connaît pas / inima are rațiuni de care rațiunea n-are știre.

Astfel este poemul: înveliș al unui miez dulce-amar la care, când se ajunge (dacă se ajunge!) suferința prinde să cânte iar zâmbetul doare.

P. R.

CUPRINS

6	Cuvânt înainte
11	Dulce și amar
12	Marele Anonim
14	Ascultă
16	Plută de umbre
18	Leoaica aceea...
19	Campestră
20	Singurătate
21	Umbra
22	O, suferință...
23	Să nu te plângi
24	A fi sau a nu fi defel
25	Umbră solitară
27	Ce seară minunată!
29	Nu amâna iubirea
30	Când frumusețea...
31	Mirific dar

32	Zâmbește!
33	Unicat
34	Reflectare
35	O lacrimă de nea
36	Umbra ta
37	Acuarelă tremurată
38	Pustietate
39	***
	<i>La gâtul ei perlele-au înnoptat</i>
40	Sunt înger cu aripi de jar
42	Timpul necuprins
43	Închinare la Luceafăr
44	Învăță de la toate!
46	Armonie verlainiană
48	Poveste de iarnă
50	Tu-mi spui...
52	Dilemă
53	Poetul
54	Rătăcire
55	Labirint
56	Fântâna către Ana
58	Vâscul

59	Căutări
62	Originalități
64	Sapphice
70	***
	<i>Ferice de acela cu lacrima –</i>
71	Poeme tanka
73	Crăciun 2016
74	Rugăciune
75	«Experimentul Pitești»
76	La Sarmisegetuza
77	Albastra-nserare
79	Festival la Babilon 1997
81	Simpozion autumnal la un spital gorjean
83	Sonete
	<i>S-au dus pe rând măiestre cântătoare</i>
	<i>Cântec de mierle și, înalt văzduhul.</i>
	<i>Miroase-a var stins în odaie,</i>
	<i>La Țuțulești stau prunii-n catalige</i>
87	Poeme haiku
89	Portret
90	Portrait
91	Inima o avea dreptate?
92	Et si le cœur avait raison?

- 93 Mileniul Trei pe Muntele Măslinilor
- 94 Le Troisième Millénaire sur le Mont des Oliviers
- 95 Strigătul inimii
- 97 Cri du cœur
- 99 À la Khâyyam
- 100 À la Khâyyam
- 101 Adu-mi aminte să te uit!
- 103 Rappelle-moi de t'oublier!
- 105 Bătrânii
- 106 Les vieux
- 107 Conflict între generații
- 109 Conflit des générations

Dulce și amar

Iubirea nu e marfă de-mprumut,
E dar neprețuit; dar cântec mut
Rămâne de nu știi că-n ochii verzi
Poți să renaști dar poți și să te pierzi
De nu pricepi că zâmbetul de miere
Promisiuni ne dă și lacrimi cere
Pe-alese de pe-un straniu galantar
C-așa-i iubirea – dulce și amar.

Marele Anonim

Nici atunci la scăpătat
Când cu Răstignirea
El nu S-a arătat!

Tocmai Își pune
Pe un colț de stea
Pânza și privea
Ca printr-o fereastră
Modelul preferat –
Portocala Albastră
În legănări de ape
Cu sclipiri de undă
Nici prea de aproape
Nici prea de departe
Nici de tot rotundă...

O, Tu, Preaînalt
Creator-Artist,
Ai uitat

Că și eu exist
De când m-ai făcut
Dintr-un bob de lut
Vag însuflețit
Și m-ai aruncat
Ca din întâmplare
Pe Pământul care
Prin mine-a-nflorit?

Ascultă

Ascultă cum psalmodiază-absența
Țipătul viu al albelor tăceri!
Privește: în rotundul măr tot cerul
Și-adună sorii stinși din nicăieri
Spre-a-i reaprinde-ntr-un obraz de fată
Reinventând acel *A fost odată*
Din *Cum trecut-au anii! Parcă ieri...*

Dar crede în tăcerea grăitoare
De șoptitoare frunze –
Buze ale văzduhului înalt,
Cuiburi de fructe
Rupte din clopotul de cer
Și spune-ți: Dintre toate
Numai iubirile nu pier.

Sau nu spune nimic, ascultă-ți doar
Bătăia inimii cu rostu-i clar
Și vei pricepe-atunci și taina humii

Însuflețite, când adaos lumii
Aduce de n-a fost chiar în zadar
Venirea ta – o cruce mergătoare
Spre-o cenușie piatră de hotar.

Plută de umbre

Lumea-i o navă fără cap-compas:
Cărrile-i pe mare și-n ocean
De zări sunt voal de bun rămas
De care anii știu.

Dar ce-i un an

Când timpul, nemăsurii-i e măsură
Iar trecerea, potecă-n bățatură
De la poiată până la pârleaz,
Din rariștea cu dor pân' la necaz,
Din clarul lunii până în adânc
De noapte-n care lacrimile curg
Pentr-o poveste care semăna
Cu noi cei dintr-o vreme ce avea
Gust de caisă și parfum de meri!

O, anii noștri plini de primăveri
Unde s-au dus cu floarea lor cu tot!
Să-i fac să se întoarcă nu mai pot

Și chiar de s-ar putea, azi la ce bun
Din umbre și fărâme să-i adun?

Cu pasu-i greu și aripile moi,
Lumea în mersul ei uită de noi.
Dar lumea ce e – luntre e sau nu?
Pe pluta ei de umbre – eu și tu...